

ne plakaj več za svojim detetom. Tvojemu otroku je sedaj dobro, predobro v angelski družbi.“

Nato dete izgine, mati pa preneha jokati, da ne bi kalila otroku grobne tišine in rajskega veselja.

Malenšek.

Nevarna prijaznost.

D nekdanj je bilo vedno živahno pri Navrtnikovih. Otroci iz cele vasice smo se radi zbirali tamkaj. Bilo je pa tudi prijetno, kajti pri Navrtnikovih so imeli vse, kar otrokom ugaja, in Navrtnikov Tonče je bil ponižen in prijazen deček. Vse otroke je imel rad, vse je rad razkazal, z vsakim se je rad pokratkočasil in poigral.

Zgodaj spomladi je bilo. Nesrečo so imeli pri Navrtnikovih. Stara pujsa je dobila mlade pujske, pa huda je bila nanje, da jih je hotela kar požreti. Vse je pomandrala, samo enega so rešili. Revčka, kam so ga hoteli djati? V kuhinjo na gorko, in mlekca, takisto gorkega, so mu dajali, ker grda mama ni marala zanj. Privadil se je gorkote in okreval je in se okrepil.

Kokljica je valila piščeta, tri je že izvalila, pa še ji je bilo treba valiti. Da bi ubožci ne zmrzovali in gladovali pri mamici, vzeli so jih in nesli, kam neki? Kam? V kuhinjo, na gorko. Koracali so po kuhinji in kavsali so zrnca. Soznanili so se s pujskom in prijatelji so bili. Skupaj so počivali. Pujsek se je zleknil ob gorki steni, petelinčki so poskakali na njega in čičkali na njem in takisto mižali in dremali. Ko so se pa prebudili, so pili skupaj mleko iz posodice, vsak po svoje.

Tudi sija Čiča tamkaj v pasji kolibi je dobila svojo družinico. Dolgo, dolgo so se tiščali mali zaljančki h kosmati svoji mamici. Čez nekaj tednov so se pa le osokolili in drug za drugim prišli gledat v svet.

„Štrbunk!“ pade prvi nerodnež čez prag v kuhinjo. Dobro je bil sprejet, tudi so mu dali jesti mlekca.

Še dvoje jih je padlo takisto v kuhinjo, za vse je bilo prostora pa tudi mleka dovolj; stara, dobra sivka v hlevu je takrat prehranila vse in „štrbunk“ se je ponavljajal povečkrat na dan.

Naposled pripelje še muca nekoč svoje mačice doli iz podstrešja, pogleda skrbno v kuhinjo in z „mijav“ pozdravi notri zbrano družino. Ko opazi, da ni nič nevarnega, še ona zavleče svojo čredo noter.

Najprej seveda k mleku, potem pa na gorko dremat in dromljat.

Taka družina se je nabrala v Navrtnikovi kuhinji. Sredi nje pa sta na pêtah sedela domači Tonče in sosedov Tinče, igrala se in smejala, da je kar zvenelo po kuhinji.

Vse se je rado imelo, vse se je igralo in veselilo. Bili so kakor gruča nedolžnih otrok, bogatih in revnih, gosposkih in kmetiških, ki se pa kljub temu radi imajo in se prijateljsko zabavajo.

Takisto je bilo tistokrat v Navrtnikovi kuhinji.

Petelinčki so šli prvi s sveta, kuharica jim je zavila vrat; pujsku je drugo leto klavec izpustil kri; psički in mačice so se večinoma razšli, le čuvaj in mucin sta ostala doma, kakor tudi Tonče in Tinče.

Ne rečem, da se ni v čuvaju semtertje vzbudila pasja narava, da bi je ne ucvrl za mucinom, toda to je bilo prej v mladosti, ko mu je še bolj vroča kri plula po žilah. No, pa hudega mu le ni storil. Toda zdaj na stare dni, ko biva tamkaj v svoji hiši, narejeni iz starega soda, no zdaj sta pa kar debela prijatelja, in mucinu še na misel ne pride, da bi puhnil v čuvaja, ampak ljubeznjivo, takisto polahno, kriví svoj mehki hrbet in gladi čuvaju brke na njegovem starem licu.

Tonče in Tinče se pa ne moreta in se ne moreta. Enkrat je prišlo nekaj navskriž — ali zaradi jabolk, ali zaradi čmrljev, ne vem prav — navskriž jima je nekaj prišlo, pa se gledata že tri tedne kot pes in mačka. Ne, ne; ko bi se gledala kot Navrtnikov pes

in mačka, bilo bi dobro. A gledata se grdo kot Navrtnikov Tonče in Tinče — pravijo ljudje. Čudno, žival pozabi svojo naravo, človek pa ne more trpeti človeka.

Ferdo Gregorec.

Kako je Kotarjev Jožek prvi- krat jezdil.

Bil vam je Jožek „muhec“ prve vrste. Slednji dan je uganil kaj takega, da se mu je smejala vsa vas. Takrat pa, ko je zajezdil prvi-krat domačega belca, takrat se ni zljubilo nikomur se smejati, kajti . . . pa naj povem rajši prav od začetka, kako da se je to go-dilo.

Večkrat je videl Jožek svojega očeta na konju; jezdili so včasih na seménj, včasih napajat, ali pa kam drugam. Ej, kako jih je zavidal! Polovico nosú bi bil dal proč, če bi bil smel le enkrat, oh, le samo enkrat jezditi skozi vas, potem pa spet počasi nazaj domov! Toda oče so bili v tem neizprosni, tudi za cel nos in še za eno uho povrhu bi ne bili pustili Jožka na bistrega konja.

A Jožek je bil „muhec“ prve vrste!

V četrtek po obedu ni bilo očeta doma, a mati so pospravljali po kuhinji. Natihoma se je splazil iz sobe. Nekaj časa je lazil okrog hiše, potem pa se je jel pomikati prav počasi proti hlevu.

Oprezno je odprl vrata ter smuknil skozi nje.

Minuto pozneje so se vrata že spet odprla.

Prikazala se je počasi Jožkova glava. Skrbno je pogledal naokrog in ker ni videl nikake nevarnosti, je stopil čez prag, držeč v roki vrvico. Vlekel je na njej in privlekel iz hleva — belca.

Stopil je na klop ter se pognal na konja.

Juhu! Sedaj se mu je torej izpolnila želja, in še tako lepo zastonj, kajti nos se ga drži še cel. Juhuhu!